

ALEKSANDER PALDROK

16.05.1871–1.07.1944

Aleksander Paldrok (a-ni 1936 Paldrock) sündis 16. mail 1871 Tartumaal. Ta lõpetas 1896. a Tartu Ülikooli arstiteaduskonna ning kaitses doktoriväitekirja juba 1898. a. A. Paldroki edaspidine elu ja töö oli tihedalt seotud naha- ja suguhaiguste erialaga, küll praktiseeriva arstina, küll teadlase ja õppejõuna.

1904. a hakkas ta eradotsendina lugema naha- ja suguhaiguste kursust. 1915. a valiti A. Paldrok Tartu Ülikooli naha- ja suguhaiguste dotsendiks, 1917. a erakorraliseks ning 1918 korraliseks professoriks.

A. Paldroki algatusel avati 7. septembril 1919 ülikooli juures iseseisev dermatoveneroloogia kateeder, mille juhatajana ta töötas 1941. a veebruarini.

A. Paldrok oli võimekas organisaator. Tema sellealased võimed tulid eriti ilmsiks nahahaiguste polikliiniku ja kateedri rajamisel. Samal ajal valmistas ta ette dermatoveneroloogide kaadrit. Tema sulest on ilmunud naha- ja suguhaiguste õpikud eesti ning vene keeles.

Rahvusvaheliselt sai prof A. Paldrok kuulsaks oma leepraalaste uurimustega. Ajavahemikus 1894–1941 avaldas ta üle 100 teadustöö. 1925. a esitas A. Paldrok leepra süsihappelume ja kullapreparaatidega ravimise meetodi. See originaalne meetod äratas üldist tähelepanu maailma leproloogide hulgas, mille tõttu Tartut külastasid paljude riikide tuntud teadlased. Korduvalt esines A. Paldrok rahvusvahelistel leepprakongressidel ja -kongressidel Moskvas, Genfis, Budapestis, Stockholmis, Uppsalas, Kairos ja mujal. A. Paldroki poolt kasutusele võetud ravimeetod ei ole leeprahaigete ravimisel tähtsust minetanud tänini.

A. Paldroki teaduslik uurimistöö ei piirdunud üksnes leepra uurimisega. Ta on kirjutanud artikleid ka mikrospooria, psoriaasi, nahavähi, erütematoosi, eriti aga gonorröa ja muude suguhaiguste profülaktika alalt.

A. Paldrok oli valitud Leopoldina-nimelise Teaduste Akadeemia liikmeks Saksamaal, Pariisi Leeprauurijate Seltsi aupresidendiks, Pospelovi-nimelise Seltsi liikmeks Nõukogude Liidus, Rootsi Arstide Seltsi liikmeks jne.

A. Paldrok pööras suurt tähelepanu sanitaarharidustööle, pidades populaarteaduslikke loenguid. Tema sulest ilmus ka rohkesti populaarteaduslikke raamatuid, neist tähtsamad on „Loomulik ravimisõpetus“ (1931) ja „Edu, tervis, ilu“ (kokku 10 vihku, 1933).

A. Paldrok võttis aktiivselt osa ühiskondlikust ja seltskondlikust elust. Ta propageeris karsklust ja oli ka ise karsklane. Ta hindas kõrgelt sporti ja oli noorpõlves ise sportlane. Tema perekonnas kasvas üles 6 last.

A. Paldrok suri Kuressaares 1. juulil 1944. a.